

d ů v o d e c h :

Dovolatelka uplatnila všechny, v §u 503 c. ř. s. uvedené důvody dovolací. Prvý, totiž zmatečnost podle čis. 2 §u 477 c. ř. s., spatřuje v tom, že soudce G., který řízení podle §u 193 odstavec třetí c. ř. s. prohlásil skončeným, byl v době, než se vrátily spisy od dožádaného ku procesnímu soudu, od tohoto soudu přeložen a v době, kdy vyhotovil a kanceláři předal rozsudek první stolice, nebyl již soudcem procesního soudu. Žalobkyně uvádí k tomu ve svém sdělení, že dovolatelka této zmatečnosti rozsudku první stolice nevytýkala v odvolacím řízení, a že proto k ní v dovolacím řízení, jehož přezkum jest omezen pouze na odvolací rozsudek, nemůže již býti hleděno. S tím souhlasiti nelze, neboť kdyby byl rozsudek první stolice z některého, v §u 477 c. ř. s. uvedeného důvodu opravdu zmatečným, byl by odvolací soud podle §u 494 c. ř. s. musil přihlídnouti i z úřední povinnosti k této zmatečnosti, a když by nepřihlédl, činilo by to zmatečným i jeho rozsudek. Leč uplatněný důvod není opodstatněn. Když později přeložený soudce provedl celé jednání až do jeho ukončení podle §u 193 odstavec třetí c. ř. s., byl právě jedině on povolán, aby ve skončeném řízení vydal rozsudek, neboť jinak by tím byla porušena zásada bezprostřednosti. Okolnost, že vyhotovil rozsudek až v místě svého nového soudcovského působení, nezpůsobila uplatněné zmatečnosti, poněvadž vzhledem k předpisu §u 412 odstavec první c. ř. s. je rozhodující jedině, že rozeprá projednal a skončil jako člen soudu první stolice.

Čís. 3693.

Směnečné právo.

Závazek trasátův není dotčen tím, že směnku přijal až po její splatnosti, jen když nebyl ještě směnečný nárok proti němu promlčen.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1924, Rv I 395/24.)

Proti platebnímu příkazu na zaplacení vydané směnky namítl příjemce, že směnku podepsal téměř dva roky po její splatnosti. Procesní soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Odvolací soud rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Podpisem směnky je žalovaný jako její příjemce podle čl. 81 směn. ř. směnečně zavázán k zaplacení pohledávky majitelky směnky. Až do promlčení práva směnečného lze k závazku směnečnému, dosud nesplněnému, vždy přistoupiti. Namítaná skutečnost, že žalovaný podepsal jako příjemce směnku již splatnou, nečiní směnku neplatnou, nýbrž má jen ten právní význam a následek, že právo ze směnky té je vůči žalovanému ihned účinným, že na něm může býti podle práva směnečného žádáno zaplacení směnečné valuty hned, a až do promlčení práva směnečného.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Právnímu názoru odvolacího soudu dlužno přisvědčiti. Podle čl. 18 směn. ř. jest majitel vydané směnky sice oprávněn předložiti trasátovi směnku k přijetí hned, není však k tomu povinen. Nemusí, až na výjimku čl. 19 směn. ř. (při směnkách svědčících na určitý čas po vidění) a čl. 24 odstavec druhý směn. ř. (při trasovaných domicilovaných směnkách) směnku k přijetí trasátovi vůbec předložiti. Jest tedy nesprávným náhled dovolatelův, že přijetí směnky má význam pro posouzení platnosti její, ježto přijetí směnky nenáleží mezi podstatné náležitosti, v čl. 4 směn. ř. vyloučené. Nelze proto ani z přijetí směnky, jež stalo se teprve po její splatnosti, usuzovati na napotomní neplatnost směnky s poukazem k čl. 4 čís. 4 směn. ř. Otázka jest jiná. Přijetím směnky zavazuje se sice trasát, že směnečnou valutu v den splatnosti směnky (čl. 23 směn. ř.), tedy budoucně zaplatí. Avšak majitel směnky může i bez tohoto, akceptací projeveného slibu, směnku v den splatnosti, nebo také po něm, trasátovi předložiti k placení; tím se vyčerpává také oprávnění jeho, žádati pouhé přijetí směnky. Může-li trasát v této době směnku ještě proplatiti, není pochybno, že ji může také s účinkem dobrovolně přijati, ovšem pokud neprošla tříletá doba promlčecí (čl. 77 směn. ř.), po jejímž uplynutí zanikl by i závazek z přijetí směnky, k němuž došlo před její splatností.

Čís. 3694.

Není neplatnou (§ 879 odstavec druhý čís. 2 obč. zák. a § 16 adv. řádu) úmluva, již dal si advokát za rozepře postoupiti od klienta na úhradu svých zástupčích útrat útraty, jež budou klientovi ve sporu přisouzeny a, pokud by tyto útraty nestačily, i část vymáhané pohledávky.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1924, Rv I 460/24.)

Žalobce, jemuž jako advokátu a právnímu zástupci Františka E-a byla tímto svěřena rozepře C I 112/19, již se tento domáhal na Emilu S-ovi a Augustu E-ovi zaplacení 50.000 Kč, dal si za trvání rozepře v první stolici na úplatu z pohledávky své odměny za zastupování to postoupiti pro případ vítězství Františka E-a v rozepři od tohoto pohledávku útrat sporu, jež budou Františku E-ovi jako žalobci v rozepři té přisouzeny a, pokud tyto útraty nestačí k úhradě případných dalších útrat žalobcových, také částku žalobního nároku. František E. spor vysoudil a když byla vedena na jeho útratovou pohledávku exekuce, domáhal se žalobce žalobou dle §u 37 ex. ř. jejího zrušení. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobě vyhověl, **o d v o l a c í s o u d** ji zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Odvolací soud považuje právní jednání mezi dovolatelem a jeho klientem Františkem E-em vzhledem k §u 16/I. 2 zákona ze dne 6. čer-